

Николай Лилиев

Всред есенното
запустение...

Всред есенното запусение
пред вас съм пак, о дървеса!
Аз нося вашето смирение
и тъмните ви небеса.

Като бездомните ви листи,
угасвам тъжен и самин,
и моите блянове са чисти,
и моите сълзи са рубин.

Разбирам глухата ви песен,
и вашия безимен плач,
и в мене лъха морна песен,
и в мене пада скръбен здрач.

По моите безлистни клони
не тегне грозд, не тегне плод,
и моята въздишка гони
слънца в незнаен небосвод.

И моите мечти бездомни
ридаят в ледните мъгли
и моето минало не помни
лъка на влюбени стрели.

И пия мълком аз забвение
от всяка бликнала роса.
Всред есенното запусение
аз пак съм ваш, о дървеса!

1918

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7712>]